

τὴν θέσιν του. Τοιαύτη ἦτο ἡ τραχύτης τοῦ ἀγῶνος, ὥστε οἱ ἄνδρες ἦσαν καθιδροὶ ὑπὸ τὰ διάβροχα ἐξ ἀλμυροῦ ὕδατος ἐνδύματά των. Σπανίως εἶχον εὑρεθῇ εἰς παρομοίαν σκηνήν.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Κλέτος, ἂν τὴν γλυτώσωμεν, πρέπει νὰ προσφέρωμεν τάξιμον εἰς τὴν Ἀγίαν Ἀνναν ἕνα τορπιλλοβόλον ἀπὸ ξύλον μεγάλον ὡς αὐτό. Εἶνε καλὸν πλοῖον αὐτὸ τὸ 29!

— Εἴμεθα εἰς τὸ Σαῖν - Τροπέζ! εἶπε μηχανικῶς ὁ ἀξιωματικός.

Εἶνε τέσσαρες ὥραι ἀφότου ἀνεχωρήσαμεν· δὲν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν κόλπον πρὸ τῆς πέμπτης πρωΐνης ὥρας... ἂν φθάσωμεν.

Ἀληθῶς ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Μεσόγειος εἶχεν ἀποφασίσει ἐκ πείσματος νὰ ἐμποδίσῃ τὸ τορπιλλοβόλον ἀπὸ τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον. Ἡγωνίζετο μηχανιδῶς νὰ φράσῃ αὐτῷ τὸν δρόμον. Ὅρη ὕδατος συνεσωρεύοντο δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω. Ὁ κεραυνὸς ἐφλόγιζεν ἀδιακόπως τὸν οὐράνιον θόλον καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο πεπληρωμένη ἡλεκτρισμοῦ.

Πρὸς στιγμήν τὸ πλοῖον δὲν προὔχῳρει πλέον εἰμὴ ἐξωθούμενον. Ἀδιακόπως ἀνυψουμένη ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας ἡ ἑλιξ συνήνου μὲ τὰς ἀπαισίας ὠρυγὰς τῆς τρικυμίας τὸν στρηνῇ κρότον τῆς εἰς τὸ κενὸν περιστροφῆς τῆς. Τὸ 29 προσέβλαλε τὴν θάλασσαν ὡς κριός, αὕτη δὲ ἔπαιζε μὲ τὸ ἐξηρητισμένον σιδηροῦν σκάφος. Ἐχانون εἰκοσι ὀργυιάς, ὅπως κερδήσωσι τριάκοντα· προὔχῳρουν ὀπισθοχωροῦντες. Ἀπωθούμενος ἐντὸς τῆς καπνοδόχης ὁ καπνὸς ἐκ διαλειμμάτων ἀπετύφλου τοὺς θερμοστάς, ὧν εἰς κατέπεσε λιπόθυμος. Αἱ χεῖρες τοῦ Ζιλδᾶ, ὅστις ἤδη οἰακοστρόφει, ἤμασσον, διότι τὸ δέρμα ἐσχίζετο ὑπὸ τὴν καυστικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἄλματος τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Ἐμελλον ἄρα νὰ παραιτηθῶσι τοῦ ἀγῶνος; Ἡδὴ εὐρίσκοντο ἀπέναντι τοῦ Φρεζούς.

Ὁ Πλεμὼν ἀπέδειξεν ὅτι αὐτὸς ἦτο πράγματι ἡ ψυχὴ τοῦ πλοίου του. Ἐφάνη σιδηροῦς. Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε τεράστιος. Ἡ καπνοδόχῃ ἐθλάσθη εἰς δύο μέρη· ἡ μηχανὴ ἐν μέρει ἐβλάβη· ἄλλ' ἀδιάφορον! Κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὅτε ἡ τρικυμία ἐκόπασε, τὸ 29 διέσχιζε τὸν κόλπον τῆς Ναπούλης, ἔκαμπε τὴν Κροαζέτην, καὶ τὴν Ἀγίαν Μαργαρίταν καὶ εἰσήρχετο νικηφόρος εἰς τὸν λιμένα τῶν Ἀντιβῶν.

Πληθὸς εὐρίσκετο εἰς τὴν παραλίαν.

Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἀδιακόπως ἀντηλάσσοντο τηλεγραφήματα μεταξὺ τῆς Τουλόνης καὶ τῶν διαφόρων παρὰ τὰς ἀκτὰς ἐκείνας λιμένων, διότι ἀνησυχουν περὶ τοῦ τορπιλλοβόλου. Τὸ τελευταῖον τηλεγράφημα ἔπεμψεν αὐτοπροσώπως ὁ Φριδερίκος Πλεμὼν ἔχον ὡς ἐξῆς:

»Ἐφθάσαμεν σφοὶ καὶ ἀβλαβεῖς ἐβδόμην ὥραν· ἀλλὰ βλάβαι σοβαραί. Πέμψατε ρυμουλκόν».

Πρόδῃλον τῷ ὄντι ἦτο ὅτι τὸ γενναῖον 29 δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπανακάμψῃ ἀφ' ἐαυτοῦ εἰς τὸν λιμένα τῆς Τουλόνης.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Σάκχαρι! σάκχαρι! Ἀλλὰ, φίλτατε ἰατρέ, ὅπου δήποτε θὰ σὰς ἐδίδον σάκχαρι. Πλὴν σεῖς οὐδαμοῦ ἔχετε συστηθῇ.

— Πρὸς τί νὰ συνδέσω πολλὰς σχέσεις; Ὅτε θὰ εἴμεθα εἰς τοὺς λιμένας τῆς Μαδαγασκάρης ἢ τῆς Σινικῆς, εἰς τί θὰ μοι χρησιμεύσῃ ἐὰν ἐμφανισθῶ εἰς εἰκοσι σμυρναϊκὰς αἰθούσας;

— Εἰς τὸ νὰ μὴ ἀνιᾶτε ἢ νὰ μὴ νυμφευθῆτε, ὅπερ ἐπικρέμαται κατὰ τῆς κεφαλῆς σας, ἀγαπητὲ ἰατρέ. Ὅσοι, ὡς ὡς ὑμεῖς, ἔπασαν ἐντὸς οἰκογενείας, ἐχούσης νεάνιδα ἐν ὥρᾳ γάμου, οὐδέποτε ἐξηλθον αὐτῆς ἐλεύθεροι, ἰδίως δ' οἱ ἰατροί. Διὰ τούτους εἶναι τοῦτο σχεδὸν πεπωμένον. Πράξατε ὅμως, ὅτι βούλεσθε, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀπόψε θὰ σὰς ἴδωμεν εἰς τὸν χορὸν τῶν Χάρρισων;

— Βεβαίως ὄχι· δὲν τοὺς γνωρίζω καὶ σκέπτομαι νὰ κοιμηθῶ δώδεκα ὅλας ὥρας, ὅπως ἀνακουφισθῶ ἐκ τῆς ἀϋπνίας τῆς παρελθούσης νυκτός.

— Δὲν ἤξεύρετε τί θ' ἀπολέσητε. Ὁ Χάρρισων εἶναι ὁ μᾶλλον ἐκατομμυριοῦχος τῶν ἐκατομμυριοῦχων τῆς Σμύρνης.

— Μπᾶ! εἰς γέρον Σκῳτος, φανατικὸς διὰ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην! Πῶς ὁ τοιοῦτος καθαριστὴς ἐπιτρέπει νὰ χορεύωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του;

— Ἐπιτρέπει εἰς ἐαυτὸν καὶ τι πλέον, τοῦτέστι νὰ ἔχῃ σύζυγον, ἥτις ὑπῆρξεν ἀληθὴς καλλονή, καὶ ἀνεψιάν, ἥτις εἶναι ὄνειρον!

— Τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην. Διατί αἱ δύο αὗται πριγκήπισσαι δὲν ἦσαν εἰς τὸν χθесινὸν χορὸν τῆς Λέσχης;

— Τὸ εἶπετε σεῖς αὐτός. Διότι εἶναι πριγκήπισσαι. Οἱμοὶ! ἐκεῖνη ἡ Ἥρα, ἐν ὅλῃ τῇ λάμπει τῆς ὀριμότητος, καὶ ἡ Ἐλενίτσα, ἡ μόλις ἐξελθούσα τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς Ἀθηνα, ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὴν τύρβην δημοσίου χοροῦ! Ἡκούσατε, κύριοι, τὸν ἰατρὸν; Βιλφερών, φίλε μου, θὰ σας παρασύρωμεν ἀπόψε εἰς τὸν χορὸν. Θὰ ἔλθετε, θὰ ἴδετε καὶ αὐριοῦν θὰ εἰσθε ἡττημένους, ἐρωτευμένους μὲ τὴν θείαν ἢ τὴν ἀνεψιάν, ἐὰν ὄχι μὲ ἀμφοτέρους. Οὕτω θὰ γείνῃ· τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος τοῦ κανονισμοῦ τοῦ πλοίου.

— Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κανονισμῷ

ἄρθρα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἐθνοφυλακίην!

— Τὸ πιστεύετε; Αὐτὸς ὁ πλοίαρχος, τοῦ ὁποίου τὸν τυραννικὸν χαρακτήρα ἀναγνωρίζει ὁμοφώνως ὁλόκληρον τὸ πλῆρωμα, οὐδαμῶς εἶναι δεσποτικὸς ἐνώπιον τῆς δεσποινίδος Ἐλενίτσας. Ἴσως δ' αὐτὸς συνετέλεσε τὸ πλεῖστον, ὅπως αὕτη μὴ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς γοντείας καὶ τῆς ἰσχύος τῆς. Εἶναι νεαρὰ βασίλισσα, πιστεύουσα ὅτι τὰ πάντα ὀφείλονται αὐτῇ, πάντες δ' ἀμιλλῶνται νὰ τῇ ἐκφράζωσι τὸ σέβας των. Κατὰ βάθος ὅμως εἶναι ἀγαθωτάτη, μικρὸν εὐφρέστατον δαιμόνιον, ἐνίοτε δὲ κακὴ.

— Καὶ ὅμως τὴν εἶπατε ἀγαθωτάτην! ...

— Ἐκτὸς μιᾶς περιπτώσεως. Εἶναι ἐξ ὀρειχάλκου διὰ τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους κάμνει νὰ ὑποφέρωσι. Δὲν θὰ ἐφείδετο κόπων καὶ φροντίδων, ὅπως σῶσῃ στρουθίον ἀπὸ τῶν ὀνύχων γαλῆς καὶ δὲν δίδει ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὸν μᾶλλον τεθλιμμένον τῶν ἐρωμένων αὐτῆς. Λέγει, ὅτι τοῦτο δὲν τὴν ἀποβλέπει.

— Δὲν εἶναι χαρακτήρ κοινὸς καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἐκινήσατε τὸ ἐνδιαφέρον μου. Ἐὰν εἶχον πρόσκλησιν...

— Δὲν πειράζει· μήπως ἔχομεν ὅλοι προσκλήσεις; Ὅ' ἀπεράσετε εἰς τὸν σωρόν.

— Διάβολε! θὰ ἦτο μεγάλη ἐλευθερία ἐκ μέρους μου.

— Μπᾶ! Εἰς τὴν Σμύρνην! ... Φροντίσατε μόνον νὰ φθάσητε ὀλίγον ἄργα, ὅτε ἡ οἰκοδέσποινα δὲν θὰ εἶναι πρὸ τῆς, θύρας.

— Ἐστω, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, θὰ ὑπάγω εἰς τὸν χορὸν.

Ἦτο γεγραμμένον.

Z'

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη ὥρα τῆς νυκτός, ὅτε ὁ νεαρὸς ἰατρὸς ἀφίκετο πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας Χάρρισων.

Ἡ οἰκία αὕτη, κειμένη εἰς τὸ νέον μέρος τῶν παραλίων ὁδῶν, ἐκτισμένη κατὰ ρυθμὸν ἰταλικόν, μὲ τὴν πρόσοψιν φαιόχρουν καὶ τὰ παράθυρα μὲ φύλλα ἐκ λεπτῶν σιδηρῶν πλακῶν, ἔβλεπεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἦτο μονόροφος καὶ εἶχεν ἕνα μόνον ἐξώστην μετὰ σιδηρῶν κιγκλίδων. Ἡ στέγη αὐτῆς, κεκαλυμμένη ὑπὸ ἐρυθρῶν κεράμων, συνετέλει, ὅπως τὸ οἰκοδόμημα ὁμοιάζῃ πρὸς ἔπαυλιν τῶν περιχώρων τῆς Γενούης.

Πυρὰ καιομένων ρητινωδῶν ξύλων ἐφώτιζον, διὰ κιτρίνου φωτός, τὴν γειτονίαν κατὰμεστον ἀνυποδήτων καὶ ρακενδύτων ἀγυιοπαίδων μὲ τὸ βλέμμα ἀτενὲς καὶ τὸ στόμα κεχνηδόν.

Τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ ἐκατομμυριοῦχου καὶ τῆς συζύγου του ἦσαν εἰς τὸ ἰσόγειον, τὰ δὲ πρὸς ὑποδοχὴν εἰς τὴν πρώτην ὀροφὴν. Εἶναι αὕτη συνήθεια σμυρναϊκὴ, ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῶν συχνῶν

1. Ἀξιωματικοὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων ἀποκαλοῦσι λόγῳ ἀστεϊσμοῦ, ἐθνοφυλάκας τὸν ἰατρὸν, τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν ἐπιμελητὴν.

σεισμῶν. Ὁσάκις ὁ σεισμὸς ἀνατινάσσει τὰς ἀπὸ τῶν τοίχων ἡρτημένους εἰκόνας καὶ κινεῖ τοὺς κωδωνίσκους, εἶναι εὐάρεστον νὰ εὐρίσκῃται τις εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἀνοίγων μόνον τὴν ἐξώθυραν.

Ὁ Μαυρίκιος, ὅστις ἐγίνωσκε τὸ Λονδῖνον, εἰσελθὼν εἰς τὸν πρόδομον, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε μετενεχθῇ εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν Βελγρᾶβια. Τὰ πάντα ἦσαν ἀγγλικὰ, τὰ τε ἔπιπλα, οἱ τάπητες καὶ οἱ θεράποντες, ἐπίσης τὸ ἀόριστον ἄρωμα, ὁ περ φέρεται μεθ' ἐαυτοῦ ὅπου δῆποτε πᾶς κομψὸς πολίτης τῆς Ἀγγλίας. Ἐνῷ ἀπέβαλλε τὸν μανδύαν του, ἔσχεν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσῃ μίαν αἰθουσαν μεγίστων διαστάσεων καὶ εὐρυτάτην κλίμακα ἐκ μαρμάρου, ἡμικεκαλυμμένην ὑπὸ ἀνθέων καὶ φύλλων. Ἀριστερὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κλίμακος διεκρίνετο τὸ δωμάτιον τῶν κυριῶν, πλήρες ἐπανωφοριῶν παντὸς χρώματος καὶ κεκοσμημένον ὑπὸ δύο κατόπτρων, εἰς τῶν ὁποίων τὸ ἕτερον ἀντικατωπτρίζετο, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸ θελκτικώτερον πρόσωπον ἐξ ὧν ὁ Μαυρίκιος δὲν εἶχεν ἴδει πρὸ πολλοῦ.

Ἡ ὥραία ἀγνωστος, ἀναμφιβόλως βραδύνασα προσκεκλημένη, ἔρριπτε τὸ τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ στολισμοῦ της, ἐνῷ ἡλικιωμένη κυρία, καταγωγῆς προφανῶς ἀγγλικῆς, περιέμενεν ἀπαθῆς τὴν στιγμήν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ.

Ἡ νεάνις, ὀρθία ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου καὶ στρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ἐδείκνυνεν αὐτῷ, χωρὶς νὰ το ἐννοῇ, ἐνῷ ὕψονε τοὺς βραχίονας, ὅπως διορθώσῃ τὴν κόμην της, σῶμα ἀξιοθαύμαστον, γοητευτικόν. Τὸ εὐεῖδές πλᾶσμα προσεμεῖδία εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κατόπτρου ἀναπαρισταμένην χαρίεσσαν εἰκόνα καί, μετὰ τόσον καλῆς συντροφίας εὐρισκόμενον, δὲν ἐφαίνετο ἀνυπόμονος νὰ προσέλθῃ πρὸς τοὺς χορευτάς, οἵτινες περιέμενον αὐτὴν εἰς τὴν ἄνω ὀροφὴν.

Ἡ κλίμαξ καὶ ὁ πρόδομος ἦσαν ἔρημα, διότι πάντες οἱ προσκεκλημένοι εἶχον συνέλθει καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐσκέπτετο εἰσέτι ν' ἀπέλθῃ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου — εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὁ Μαυρίκιος — ἐὰν κρίνω ἐκ τοῦ πρώτου τούτου δείγματος, ἡ οἰκοδέσποινα δὲν κάμνει κακὴν ἐκλογὴν τῶν προσκεκλημένων της.

Ἐνῷ δ' αἱ δύο κυρίαι ἐξήρχοντο τοῦ δωματίου :

— Δεσποινίς — εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ὑποκλίνων πρὸ τῆς νεωτέρας — ἴσως σπεύδω πολύ, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον. Ἐὰν ἐτόλμων νὰ αἰτήσω παρ' ὑμῶν ἓνα στρόβιλον πρὶν ἢ ἐμφανισθῇτε ἐκεῖ ἐπάνω...

— Κύριε — ἀπεκρίθη ἡ νεάνις μετ' ἀφελείας καλῶς ἀνατεθραμμένου προσώπου — νομίζω ὅτι τώρα πρῶτον σὰς βλέπω.

— Τότε ἐπιτρέψατέ μοι, δεσποινίς — ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος — νὰ παρουσιασθῶ μόνος μου. Εἶμαι ὁ ἱατρός Βιλφερῶν τοῦ γαλλικοῦ προσκόπου «Δυμῶν δ' Οὐρβίλ».

Ἡ νέα προσέβλεψε τὸν ἱατρὸν μετ' αὐξούσης ἐκπλήξεως.

— Ἀλλὰ, κύριε, πῶς συνέβη νὰ μὴ συναντηθῶμεν ποτέ, οὔτε ν' ἀκούσωμεν τὸ ὄνομα ὑμῶν ;

— Ἡ ἐξήγησις εἶναι εὐχερής, ἐὰν δὲ καταδεχθῇτε νὰ μὴ με προδώσῃτε... Διότι ἀκριβῶς ἐθίζατε ἐν μυστικόν μου.

— ὦ! ὦ! κύριε, πολὺ εὐκόλως ἀποκαλύπτετε τὰ μυστικά σας. Τοῦλάχιστον μὲ γνωρίζετε ;

— Οἱμοι! ὄχι. Ἐντὸς ὀλίγου θέλω παρουσιασθῇ ὑμῖν ἐπισήμως. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως δύνασθε νὰ μοι παράσχητε μεγίστην ἐκδούλευσιν, δηλαδὴ νὰ μοι δώσῃτε τὸν βραχίονά σας, ὅπως εἰσέλθω εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ. Ἰδοὺ μεταξὺ ἡμῶν τὸ μυστικόν μου, ἢ πρόσκλησίς μου δὲν εἶναι κανονικὴ, ἐὰν δ' ἡ κυρία... ἡ κυρία...

— Χάρρισων. Φρονῶ, κύριε, ὅτι ὠφείλατε νὰ μάθητε τοῦλάχιστον τὸ ὄνομα αὐτῆς. Δὲν τὴν ἴδετε ποτέ ;

— Οὐδέποτε. Οἱ συναδελφοί μου μ' ἐβασάνισαν νὰ ἔλθω ἐνταῦθα. Μοὶ ἐξέμνησαν τόσον τὰ θαυμάσια τοῦ χοροῦ, τοῦ δείπνου, τῆς ἀνεψιάς...

— Ὁμολογήσατε, κύριε, ὅτι ὁ δεῖπνος σὰς ἔκαμε ν' ἀποφασίσῃτε.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὄχι! Εἶναι ἡ ἀνεψία ἢ μᾶλλον ἦτο ἡ ἀνεψία. Ἀφοῦ ὅμως εἶδον ὑμᾶς...

Εἶχον φθάσει εἰς τὸ ἄνω πάτωμα.

— Κύριε — εἶπεν ἡ ἀγνωστος, προσβλέπουσα τὸν Μαυρίκιον μετ' ἡθους ὀλίγον σκωπτικοῦ — μὲ κολακεύετε πολύ. Ἀφοῦ ὅμως ἴδῃτε τὴν Ἑλενίσσαν, θὰ μεταβάλητε γνώμην. Καὶ ἀφοῦ τῇ ὁμιλήσῃτε...

— Δὲν θὰ τῇ ὁμιλήσω, ἐὰν, πρὸς ἀμοιβήν, μοὶ παράσχητε τὴν τιμὴν νὰ χορεύσω μεθ' ὑμῶν τὸ κοτιλλιόν...

— Δὲν ἀπαιτῶ νὰ φανῇτε τόσον σκληρὸς πρὸς τὴν ἀτυχὴ νέαν. Ἀλλως, τοῦλάχιστον ἐξ εὐπροσηγορίας, ὀφείλετε νὰ συνδιαλεχθῇτε ὀλίγον μετ' αὐτῆς, ἐρχόμενος πρῶτην φορὰν εἰς τὴν οἰκίαν της!

— Πρῶτην καὶ τελευταίαν. Δὲν θὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην δὲν συχναῶς εἰς τὰς συναστροφάς.

— Τόσον τὸ χειρότερον διὰ τὰς συναστροφάς πλὴν ποτὲ δὲν ἤξεύρομεν...

Ὁ Μαυρίκιος ἤρχιζε ν' ἀνησυχῇ. Ἡ νέα, τῆς ὁποίας ὁ ὥρατος βραχίον ἐθλίβεν ἐλαφρῶς τὸν ἰδικόν του, ἐφαίνετο σκώπτουσα αὐτόν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰς νεῦμα τῆς ἀγνώστου, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἤρθη καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς εὐρυτάτης αἰθούσης, κομψότατα ἐπιπλωμένης, ἀλλὰ πολὺ πλουσίας καὶ ὑπερπλήρους. Μόλις εἶχε τελειώσει εἰς τετράχορος. Ὁρθία ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, κυρία εὐεidesτάτη εἰ καὶ ὀλίγον εὐσαρκος, συνδιαλέγετο μεθ' ὁμίλου ἀνδρῶν.

— Ἰδοὺ — εἶπεν ἡ συνοδὸς τοῦ Μαυρικίου, ὑποδεικνύουσα αὐτὴν διὰ τοῦ βλέματος — ἰδοὺ ἡ κυρία Χάρρισων.

— Ἡ μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν ὁμοιότης, ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν, ἦτο τοιαύτη,

ὥστε ὁ ἱατρός, παραβλὼν αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας, ἀφῆκε τὸν βραχίονα τῆς νεάνιδος καί, προσκλίνας βαθέως ἐνώπιον αὐτῆς, εἶπε :

— Δεσποινίς, μαντεύω τὸ μέγα λάθος μου· εἶμαι εἰς τὴν ὑμετέραν διάκρισιν. Πλὴν ἐπιτρέψατέ μοι μόνον ν' ἀπέλθω πρὶν ἢ ἡ κυρία θεῖά σας διατάξῃ νὰ με ἀποβάλωσιν ὡς παρέμβλητον.

— Πολὺ ἀργά — εἶπεν ἡ Ἑλενίσσα. Παρετηρήθημεν καὶ θὰ ἐφαίνομην ὡς ἐκτεθεῖσα μετ' ἀγνώστου. Ἐμπρός, κύριε, δέον νὰ κενώσῃτε τὸ ποτήριον. Θάρρος! Ἐλθετε νὰ σὰς παρουσιάσω πρὸς τὴν θεῖαν μου.

Κατὰ πρῶτην ὄψιν, ἡ κυρία Χάρρισων ἐνέφαινε πρόσωπον ἐντελὲς, καθ' ὅλοκληρίαν εὐτυχές. Ἐφαίνετο προσωποποιούσα, φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς, τὴν ἡδονὴν τοῦ ζῆν. Τὰ πορφυρά χεῖλη, οἱ λάμποντες ὀφθαλμοί, οἱ λευκότετοι ὀδόντες, τοὺς ὁποίους συχνάκις ἐδείκνυνεν, ἦσαν ἐνδείξεις υγιείας καὶ τῆς ἀξιοζηλεύτου καλῆς διαθέσεως, ἣν γεννᾷ ἡ ἀπουσία πάσης ἀνησυχίας καὶ πάσης ὑλικῆς δυσχερείας.

Ἡ Ἀθηνᾶ, δευτερότοκος ἐκ τῶν τεσσάρων θυγατέρων τοῦ τραπεζίτου Βαρκασάϊα, πασῶν θαυμασιῶς ὥραιων, ἐστερημένην περιουσίας, εἶχε γοητεύσει τὸν σύζυγόν της, ἓνα τρις ἑκατομμυριοῦχον καὶ δις καὶ πλέον πρεσβύτερον αὐτῆς Σκῶτον, διὰ τε τῆς παιδρότητος καὶ τῆς ἐξόχου καλλονῆς αὐτῆς. Ὁ κύριος Χάρρισων, ὅστις οὐδέποτε ἐγέλα δι' ἴδιον ἐαυτοῦ λογαριασμόν, οὐδεμίαν μουσικὴν εὐλόγως ἐξείμα ἀνωτέραν τοῦ γέλωτος ὥραιας εὐτυχοῦς γυναικός. Ὡς πρὸς δὲ τοῦτο δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἀντήμειβεν ὑπερβαλλόντως τὸν γέροντα Σκῶτον. Ἡ μεῖζων ἡδονή, ἣν ἡδυνάτο τις νὰ προξενήσῃ αὐτῇ, δὲν ἦτο νὰ τὴν θαμβώσῃ διὰ τῆς εὐφυίας του, οὐδὲ νὰ τὴν μεθύσῃ δι' ἐπαίνων, ἀλλὰ νὰ κάμῃ αὐτὴν νὰ γελάσῃ. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ γελά, ὡς ἄλλοι τῆς κινήσεως, ὅπως ὧσιν υγιεῖς.

Κατὰ φυσικὸν λόγον, ἡ ἀνατροφή τῆς ἀνεψιάς εἶχεν ἐπηρεασθῇ ὑπὸ τῆς μετὰ τῶν συγγενῶν της συμμιώσεώς της. Ὁρφανὴ ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, εἶχε προσληφθῇ παρὰ τοῖς Χάρρισων, οἵτινες ἦσαν ἄτεκνοι. Δύο τινὰ μόνον εἶχον ζητήσῃ παρ' αὐτῆς, νὰ ἦναι εὐτυχὴς καὶ νὰ το δεικνύῃ. Ἐφαίνετο δὲ τῷ ὄντι παιδρά, ἀλλ' ἦτο δυσχερὲς νὰ εἰπῇ τις τί ἡσθάνετο ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της.

Εἰς τὴν Γαλλίαν οἱ τρόποι τῆς δεκαεπταετίδος ἐκείνης νεάνιδος θὰ ἐφαίνοντο ἀνησυχαστικοί· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι εἶχεν ἀνατραφῇ κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον καὶ ὅτι εἰς τὴν Σμύρνην αἱ σύζυγοι δεκαπέντε καὶ ἡμίσεος ἐτῶν ἡλικίας δὲν εἶναι σπάνια. Ἡ προσθέσωμεν δ' ὅτι ἡ Ἑλενίσσα ἦτο τὸ εἶδωλον πάντων τῶν ξένων, οἵτινες ἐλάτρευον αὐτὴν πλεονότερον καὶ αὐτῶν τῶν θετῶν γονέων της, καὶ ἃς εὐχηθῶμεν εἰς τὰς δυνάμεναι νὰ ἐπικρίνωσιν αὐτὴν μητέρας νὰ ἔχωσι θυγατέρας ὡς αὐτὴν, κατὰ βάθος σοβαρὰς καὶ ἱκανὰς νὰ προφυλάττωσιν αὐταῖς αὐτάς.

Παρ' ὀλίγον ἐλησμόνου τὴν δεσποινίδα Νάνσυ Γουόδφωλ, τὴν παιδαγωγὸν τῆς Ἑλενίτσας, ἥτις παρηκολούθει αὐτὴν ὡς ἡ σκιά τὸ σῶμα καὶ ἥτις ἐγέλα ὀλιγώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ κυρίου Χάρρισων.

Ἡ καλλιτέρα στιγμή τῆς ἐσπερίδος διὰ τὴν Ἀθηνᾶν ὑπῆρξεν ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ ἀνεψία τῆς παρουσίασεν αὐτῇ τὸν Μαυρίκιον καὶ τῇ διηγήθη τὴν πρώτην συνάντησίν των. Ἡ φαιδρὰ κυρία Χάρρισων ἐγέλασε τόσο, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγράνθησαν καὶ οἱ λευκότατοι ὤμοι αὐτῆς ἐχρωματίσθησαν ἐλαφρῶς. Ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ὁ νεαρὸς ἰατρός ἐγένετο ὁ εὐνοούμενος τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ ὁ ἥρως τῆς ἐορτῆς. Τούλaxιστον ἐκεῖνος δὲν εἶχεν ἔλθει ὡς τόσοι ἄλλοι! Εἰς τὸν δεῖπνον, παραπεθέντα ἐπὶ κεχωρισμένων ἀλλήλων τραπέζων, ἡ Ἀθηνᾶ ἠθέλησε τὸν ἱατρὸν εἰς τὴν τράπεζάν της, ὁ δὲ Χάρρισων, ὅστις περιεφέρετο ἀπὸ ὀμίλου εἰς ὄμιλον, διέταξε καὶ προσήνεγκον αὐτῇ πολλάκις καμπανίτην, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν εὐθυμον. Ὁ Μαυρίκιος ἦτο ἀφηρημένος, ἔμφροντις, παρετῆρει, εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐστιατορίου, ἔνα αὐχένα μελαγχροινόν, εἰσέτι ὀλίγον ἰσχνόν, ἐξόχως κομψόν καὶ στηρίζοντα μικρὰν κεφαλὴν ἐλληνικοῦ ἀγάλματος, ἐστεμμένην διὰ βαρέων βοστρύχων, μελάνων ὡς τὸν ἔβενον.

Ἐπὶ τέλους, ἡγγικεν ἡ ὥρα τοῦ κοιτῆρου, οὕτω δ' ἡδυνήθη νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς Ἑλενίτσας.

— Σὰς εἰδοποιῶ—εἶπεν αὐτῇ ἡ νεανίς—ὅτι δὲν θέλω νὰ κουρασθῶ. Ἀπεποιήθην νὰ διευθύνω τὸ κοιτῆρνον, διότι εἰμαι ὀκνηρά, καὶ δὲν ἠθέλησα ν' ἀναλάβω προηγουμένως ὑποχρεώσεις, διότι πιστεύω εἰς τὸ πεπρωμένον.

— Οὐδέποτε ὅσον ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος. Ἡμῖν ἤδη κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦρκος, ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι αὐριον θὰ φορέσω τὸ σαρίκι φαντάσθητε ὅτι σήμερον τὴν πρωτὰν δὲν ἤθελον νὰ ἔλθω εἰς τὸν χορόν!

— Πῶς συμβαίνει, ὅτι πρὸ τῶσων ἐβδόμαδων, καθ' ὅς εἰσθε εἰς τὴν Σμύρνην, δὲν ἤλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μας; Δὲν ἀρμύζει νὰ ἐπαινέσω ἐγὼ τὴν αἰθουσαν τῆς θείας μου, ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, εἶναι ἀνταξία ἄλλων.

— Ἀ! δεσποινίς, εἰμαι ἄγριος.

— Ἀγριος κακοχρωματισμένος. Δὲν γνωρίζετε τίνα εἰς τὴν Σμύρνην;

— Εἶχον μίαν συστατικὴν διὰ τὴν οἰκογένειαν Λεωνίδου. Μὲ ὑπεδέχθησαν φιλοφρόνως, μὲ προσεκάλεσαν νὰ τοὺς ἐπισκέπτωμαι συχνάκις, ἐπειδὴ δ' εἰμαι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, λίαν ὀκνηρός...

— Ἀλλὰ τότε, κύριέ μου, δὲν εἰσθε ἄγριος, ἀλλὰ ναυαγός! Τίς οἶδεν ὅμως ἔαν ταύτην τὴν στιγμήν δὲν ποθεῖτε τὴν ὑψαλὸν τῆς ὁδοῦ τῶν Ρόδων, φωτιζομένην ὑπὸ τοῦ μειδιάματος τῆς ὥραιας Ἀννέττας;

— Τὴν γνωρίζετε;

— Τὴν συναντῶ ἐνίοτε καθ' ὁδόν, ὑποθέτω ὅτι μισεῖ ἐγκαρδίως τὴν θείαν

καὶ ἐμέ. Σὰς συμβουλεύω ὅμως νὰ μὴ καυχῇτε πρὸς αὐτὴν διὰ τὴν παρεκτροπὴν σας τῆς ἐσπέρας ταύτης. Πλὴν μία φορὰ δὲν ἀποτελεῖ συνήθειαν καὶ θὰ σὰς συχωρήσωσιν, ἔαν καταγγεληθῇτε, ἀφοῦ, ἐπὶ τέλους, ὡς το εἵπετε, δὲν θὰ θέσετε πλέον τὸν πόδα εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην.

Δυστυχῆς Ἀννέττα! Ὅτε ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησε, δηλαδὴ ὅτε τὰ τετράχορδα ἔπαυσαν, ὁ Μαυρίκιος εἶχεν ἀπαρνηθῇ αὐτὴν τρίς.

Η'

Ὅτε, μετὰ τινὰς ὥρας ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ χοροῦ, ὁ υἱὸς τοῦ διασήμου ἱατροῦ ἡγέρθη τῆς ναυτικῆς κλίνης του, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐδέησε νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς ἑαυτόν, ὅτι εἶχε παγιδευθῇ. Ἐπάλασεν ὅμως, διότι ἀφίκετο εἰς τὴν πρώτην περίοδον τῆς νόσου, καθ' ἣν δὲν θέλει τις νὰ ἦναι ἀσθενής. Ἀπηύθυνεν ἑαυτῷ ὠραιστάτας ἀγορεύσεις, ἐπεκαλέσθη τὴν κρίσιν του, τὸ αἶσθημα, τὴν φιλοσοφίαν, πιστεύω καὶ αὐτὴν τὴν ιδιότητα τοῦ ἱατροῦ. Ἀγνοῶν δ' ἐν τέλει πρὸς τίνα ἄγιον ν' ἀποταθῇ, ἠθέλησε νὰ γελοιοποιήσῃ ἑαυτόν, τὸ ὅποτον μόνον ἐπέτυχεν αὐτῷ πολλάκις εἰς ὁμοειδεῖς περιστάσεις, ἀλλ' ἦττον σπουδαίας.

— Ἀνόητε, μωρέ, βλάξ. Ἐρωμένη κομψιδίς. Ἐραστὰ μυθιστορική! Λοιπὸν, δὲν εἶδες τίποτε; Τώρα πρῶτον ἀπαντᾷς μίαν ὥραιαν νέαν εἰς τὸν χορόν; Δὲν ἐχόρευσας, δὲν ἐδείπνησας, δὲν ἔπαίξας μουσικὴν καὶ δὲν ἐξαχάρωσες μάλιστα εἰς τὴν οἰκίαν σου μετὰ πλείστων δεσποινίδων τόσοῦ ὥραιων;...

— ὦ! διεμαρτύρετο ὁ κατηγορούμενος—ὄχι, ὄχι τόσο ὥραιων!... Δὲν εἶναι ἀληθές.

— Λοιπὸν, ἔστω. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἶχες προειδοποιηθῇ. Δὲν εἶσαι συγγνωστός οὔτε λόγῳ τῆς ἐκπλήξεως.

— Δέν μοι εἶχον εἶπει, ὅτι θὰ εὕρισκον αὐτὴν πρὸ τῆς κλίνης μου; εὐρέθην ἀπροφύλακτος. Ἐὰν ἔβλεπον αὐτὴν εἰς τὴν ὠρισμένην αὐτῇ θέσιν διὰ τὴν μάχην, πλησίον τῆς θείας της, ἔαν μ' ἐπαρουσίαζον πρὸς αὐτὴν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας, κοινῶς, θὰ ἐγαίρετον ὑποκλινῶς καὶ θὰ τῇ ἔλεγον: «Εἰμαι εἰσέτι ἐν καιρῷ νὰ αἰτήσω ἕνα στρόβιλον;—Λυποῦμαι, κύριε, ἀλλὰ μόνον τὸν εἰκοστὸν δεῦτερον ἔχω». Καὶ θὰ ἐτελείωνε. Πλὴν ἐκείνη ἡ ἡ κλίμαξ... ἐκείνη ἡ κλίμαξ!

— Ἐνδοξος ἀνάμνησις! Ὁλίγον ἐγέλασαν μαζὺ σου.

— Δέν ἐγέλασαν ἄρκετά! Διατί νὰ μὴ δύναμαι ἀπόψε, αὐριον, ὀλόκληρον ἔτος, ν' ἀνέρχωμαι ἐκεῖνας τὰς βαθμίδας μὲ τὸν θεῖον βραχίονά της ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, ἀκροώμενος τὸν ἀργυρόχρον γέλωτά της, προσφέρων τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ βέλη τῶν ἀσυγκρίτων ὀφθαλμῶν καὶ λέγων αὐτῇ: «Κτύπα, ἀλλὰ βλέπε με!»

— Τώρα ἔχομεν καὶ ποίησιν! Μαυρίκιε, φίλε μου, ἀπολέσθης. Δέν εἶσαι πλέον ἀνὴρ, δέν εἶσαι πλέον παρισινός,

δέν εἶσαι πλέον ἱατρός! Εἶσαι, τὸ πολὺ, βοηθὸς ἐπαρχιακοῦ φαρμακείου.

Ἐνῷ ὁ Μαυρίκιος Βιλφερὸν ἀπήγγελλεν ἑαυτῷ ἐνδομύχως τοιοῦτον παραινετικόν, ἡ Ἑλενίτσα ἀφυπνίζετο ἐν τῷ κομψῷ παρθενικῷ κοιτῶνί της. Ἐπασχεν ἐξ ἰσχυρᾶς ἡμικρανίας· τοῦτο ἀπέμεινεν αὐτῇ, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐκ τοῦ χοροῦ τῆς προτεραίας.

Ἐσήμανε τὸν κωδωνίσκον, ὅπως καλέσῃ τὴν θαλαμηπόλον, καὶ ἡγέρθη, φρονούσα ὅτι ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ κίνησις θὰ τὴν ὠφέλουν. Περιβληθεῖσα λοιπὸν μάλλινον κοιτανίτην, ἠρώτησεν ἔαν ἔφερον ἐπιστολάς της. Οὐδεμίαν. Αἱ ἐπιθεωρήσεις, αἱ εἰκονογραφημέναι ἐφημερίδες; Δέν εἶχον φθάσει. Τὸ εὐρωπαϊκὸν ταχυδρομεῖον καθυστέρει. Τί καιρός; Βροχὴ καὶ ἄνεμος.

— Τί ὥραία ἡμέρα; Ἡ ἐπιούσα τῶν χορῶν, Καίτη, δέν εἶναι ὀχληρά;

Ἡ νεαρὰ Ἰρλανδὴ θαλαμηπόλος, ἥτις εἶχε διέλθει τὴν νύκτα διορθούσα τὰ σχισθέντα κοσμήματα τῶν ἐσθῆτων καὶ ἦτο κατὰκοπος, ἀπεκρίθη μετὰ πεποιθήσεως:

— ὦ! ναί, δεσποινίς.

— Τί θὰ ἐπραττες εἰς τὴν θέσιν μου;

— Ὅθι κατεκλινόμην ἐκ νέου καὶ θὰ ἐκοιμώμην μέχρι τῆς ἑκτης τῆς ἐσπέρας. Εἶναι τόσο εὐάρεστον νὰ κοιμᾶται τις!

— Εἶναι εὐκολον νὰ τὸ λέγῃ τις!

Πῶς νὰ κοιμηθῶ μὲ τοιαύτην ἡμικρανίαν; Νομίζω, ὅτι ἔχω ὀλόκληρον οἰκίαν ἐπὶ τῶν ὤμων μου.

Ἡ Καίτη ἠνέφξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ προσέβλεψε τὴν μικρὰν κυρίαν της, ὡς ἔαν ἀληθῶς προσεδόκα νὰ ἴδῃ πραγματικὴν ἐπὶ τῶν ὤμων της οἰκοδομὴν μὲ παράθυρα καὶ ἐξώστας.

— Ὅπως δῆποτε μίαν ὥραιαν οἰκίαν!—εἶπε μετ' ἀφελοῦς θαυμασμοῦ. Εἶτα δὲ προσέθηκε μὲ φωνὴν ταπεινοτέραν, σχεδὸν μυστηριώδη:—Ἐὰν ἡ δεσποινίς ἤθελε νὰ ἴδῃ τὴν Εἰρήνην...

— Εἶναι ἐδῶ;

— Ναί, δεσποινίς. Εἶναι ἀπὸ τὸ πρῶτὸ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου διηγείται τί λέγουσιν εἰς τὴν πόλιν διὰ τὸν χορόν.

— Καλὰ, ὡς ἔλθῃ.

Μετὰ δύο λεπτά τῆς ὥρας, τὸ παράδοξον πλᾶσμα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς Καίτης, ἥτις παρετῆρει αὐτὴν μὲ τινα δεισιδαίμονα φόβον.

— Εἰρήνη—εἶπεν ἡ Ἑλενίτσα ἑλληνιστί, διότι ἡ γραῖα μόνον ταύτην τὴν γλῶσσαν ἐλάλει—ἔχω δυνατὴν κεφαλαλγίαν.

Ἡ Εἰρήνη ἐξέβαλε συνήθη αὐτῇ ὑπόκωπον μνηκυσμόν.

— Ἀ! δέν εἶναι περίεργον. Σὰς ἐμάτιασαν μὲ τὴν ζήλειαν τους. Δέν εἶναι ἀλήθεια πῶς ἡμποροῦν νὰ σὰς φάγουν μὲ τὰ φθονερὰ βλέμματά των;

— Ἰσως—ἀπεκρίθη μειδιῶσα ἡ νεανίς. Νομίζω, ὅτι μ' ἐθαύμασαν ὀλίγον, ἀλλ' ὄχι μόναι αἱ γυναῖκες.

[Ἐπεται συνέχεια].

Δμλ.